

Ὁ κ. Λουκόπουλος ἔδειξε μὲ τὸ πρῶτο τοῦ ἔργο αὖ ὅταν ἡ σύ-
ζυγος κυβερνᾷ ὅτι δὲν στερεῖται σκηνικῆς δεξιοτεχνίας κι
οὔτε καὶ μπρίου. Ἀλλὰ τὸ ἔργο τοῦ στηρίζεται ἀποκλειστικὰ
καὶ μόνο σὲ παράδοξες situations, δὲν παρουσιάζει κανένα

χαρακτήρα, κανέναν άνθρωπο, δὲν ξεπερνᾷ καθόλου τὸ ἐπίπεδο τῆς χοντρῆς φάρσας. Δὲν μπορεῖ δυστυχῶς νὰ γίνεи σοβαρὸς λόγος γι' αὐτό. Βέβαια, τὰ προσόντα τοῦ κ. Λουκοπούλου δίνουν κάποιες ἐλπίδες ὅτι μπορεῖ νὰ ἐξελιχθεῖ, ἂν καὶ προτιμῶ ὁ πολὺ νέος νὰ δείχνει ἀπειρία καὶ νὰ παρουσιάζει περιεχόμενο, παρὰ τὰ προσόντα του νὰ εἶναι ἐντελῶς ἐξωτερικά.

Εἶχα καιρὸ νὰ δῶ τὸν κ. Ἀργυρόπουλο. Διαπίστωσα καὶ πάλι ὅτι ἔχει ἐξαιρετικὸ ταλέντο, καὶ ὅτι ἔχει δημιουργικότητα καὶ λεπτότητα καὶ ἐφευρετικότητα κι αὐτοκυριαρχία, ἀλλ' ὅτι τὸ μεγάλο του αὐτὸ ταλέντο σπαταλιέται δυστυχῶς χωρὶς ἀνάλογη καλλιτεχνικὴ ἀπόδοση, γιατί τὸ ἐκλείσει θεληματικὰ σ' ἓνα περιβάλλον ὅπου εἶναι ἀδύνατο ν' ἀναδειχθεῖ.